

Zápas přicházejícího hříšníka se satanem

C. H. SPURGEON

LUKÁŠ IX. 42

„A v tom, když on přicházel, porazil jej ďábel a lomcoval jím. I přimluvil duchu nečistému Ježíši, a uzdravil toho mládence, a navrátil jej otci jeho.”

ĎÁBLOVO ČINĚNÍ. Když toto dítě přišlo ke Kristu, aby ho uzdravil, porazil jej ďábel a lomcoval jím. Nuže, to je obraz toho, co satan činí s většinou, ne-li se všemi hříšníky, když přichází Pánu Ježíši, aby v Něm našli světlo a život; porazí je a lomcuje jimi. Dovolte mi poukázat, jak ďábel způsobuje tato mimořádná trápení a muka, která doprovází obrácení. Užívá mnoho úkladů, neboť je úskočný a vychytralý, a má různé cesty, jak toho dosáhnout.

1. Na prvním místě ti činí tím, že **převrátí Boží pravdu**, aby zničil naději a utěšení duše. Ďábel má naprosto správnou teologii. Nikdy jsem ho nepodezříval z heterodoxie. Věřím, že je jednou z nejortodoxnějších bytostí v celém stvoření. Jiní lidé mohou doktrínám zjevení nevěřit, ale ďábel nemůže, protože zná pravdu, a ačkoli ji často popírá, je tak vychytralý, že chápe, že u duše přesvědčené o svém hříchu není nejlepší pravdě odporovat, ale převrátit ji. Nyní zmíním pět velkých doktrín, které

považujeme v Písmu za nejvýznačnější, jejichž převrácením se ďábel snaží udržet duši v otroctví, temnotě a zoufalství.

Za prvé to je to veliké učení o **vyvolení**, že si Pán Bůh sobě zvolil počet, který nikdo nemůže určit, kteří budou svatí, protože je ustanovil za lid zvláštní, horlivě následovný dobrých skutků. Nuže, ďábel zneklidňuje přicházející duši tímto učení. „Ach,“ říká, „možná, že nejsi vyvolený. Je zbytečné, abys přicházel, bojoval a usiloval; můžeš klidně sedět, nic nedělat a přesto být spasen, máš-li být spasen; ale je-li tvé jméno zapsáno mezi ztracenými, nemohou tě spasit ani všechny tvé modlitby, hledání a víra.“ Takto začne ďábel kázat v hříšnickovy uši o svrchovanosti, aby uvěřil, že ho Pán jistě odvrhne. Ptá se: „Jak můžeš předpokládat, že by byl vyvolený takový bídík, jako ty? Zasloužíš si být ztracen, a dobře to víš. Tvůj bratr je dobrý, mravný člověk, ale co se tebe týče, jsi prvním z hříšníků; myslíš, že by Pán Bůh vyvolil tebe?“ Pak, je-li pokoušený člověk poučen, že vyvolení není podle zásluh, ale podle dobře libé vůle Boží, satan spouští další kanonádu a naznačuje: „Necítil by ses takto, kdybys byl jedním z Božích vyvolených, nebylo by dovoleno, abys procházel vším tímto utrpením a modlil se tak dlouho nadarmo.“ A znovu duši šeptá: „Nejsi jedním z Jeho lidu,“ a snaží se ji tak shodit a roztrhat.

Dnes ráno bych rád učinil těmto úkladům přítrž a připomenul našim přátelům, že když přichází ke Kristu, vůbec si nemusí lámat hlavu nad učení o vyvolení. Nikdo, když učí dítě abecedě, ho nenaučí Z před A; tak ani hříšník nemůže čekat, že se naučí o vyvolení, dokud nepozná víru. Text, se kterým má co do činění, je tento: „Kdo věří v Pána Ježíše, bude spasen,“ a když jej Pán uschopní naučit se a věřit tomu, může pokračovat k tomuto: „Vyvoleným podlé předzvědění Boha Otce, v posvěcení Ducha, ku poslušenství a skroplení krví Ježíše Krista.“

Ale když nedokáže toto téma setrást ze své mysli, nemusí, neboť si může vzpomenout, že každý, kdo činí pokání, je vyvolený, každý, kdo věří, je vyvolený. Ať si je sebevětší hříšník, činí-li jen pokání, je to důkaz, že je vyvolený; jestli jen věří v Krista, je jistě vyvolený, pokud je jeho víra pravá. Nemohu říci, zda jsem vyvolený, než budu vědět, zda věřím v Pána Boha. Nemůžu říct nic, dokud neuvidím účinky. Nemůžu říct, je-li v zemi zaseto semeno, neumůžete-li mi zkyprít půdu, nebo počkat, dokud neuvidím ze země vyrašit stéblo; stejně tak neumím říci, je-li vaše jméno

zapsáno v Beránkově knize života, dokud neuvidím, jak se ve Vás Boží láska projevuje tím, že rozprostírá vaše srdce směrem k Němu. Nemohu proniknout do hluboké skály neznáma, abych našel tuto skrytou věc, dokud mi důkazy a účinky neposkytnou lopatu a krumpáč.

V Glasgowě jsou noviny nazvané *Křesťanský zpravodaj*, alias *Nekřesťanský zpravodaj* nebo *Křesťanská vosa*, a jejich redaktor o mně říká, že nemohu kázat Boží slovo, protože nevím (můžete hádat, co nevím?), kdo jsou Boží vyvolení. Píše v tomto smyslu: „Podle svého vlastního vyznání ten mladík neví, kdo jsou Boží vyvolení, dokud se jich nezeptá patřičné otázky a nepozná jejich povahu.“ No, kdybych to věděl, byl bych skutečně úžasně moudrý. Kdo je dokáže rozlišit bez těch znamení, znaků a důkazů v srdci a v životě, které Pán Bůh vždy časem svým ráčí svým vyvoleným udělit? Musím otevřít nebeské archivy a přečíst si svitky, nebo opovážlivě rozvinout Beránkovu knihu života, abych seznal, kdo jsou Boží vyvolení? Ne; to ponechávám na redaktorovi *Křesťanského zpravodaje*, a až zveřejní úplný a správný seznam vyvolených, bude bezpochyby ihned vyprodán a nakladatel na tom vydělá jmění. Nedovolte, aby se duše trápila otázkou vyvolení, neboť všichni, kteří činí pokání a věří, tak činí, protože jsou vyvolení.

Další učení je to o *naší zkaženosti* – že všichni lidé padli v Adamovi, že se všichni odchýlili od pravdy a že nadto se svým konáním stali plnými hříchu; že v nich nepřebývá dobrého, a že má-li z nich něco dobrého vzejít, musí to být do nich vloženo Pánem Bohem; neboť v jejich srdci není ani semínko dobra, natožpak jeho plný květ. Dábel touto doktrínou duši trápí a říká: „Podívej, jak jsi zkažený; vždyť víš, jak jsi strašně zhřešil proti Pánu Bohu, odchýlil ses na tisíckrát. Podívej,“ říká, „že tvé staré hříchy na tě stále dotírají,“ mávne hůlkou a vzkřísí minulé nepravosti, které se jako duchové zvedají a děsí duši. „Hle, viz tu půlnoční scénu, rozpomeň se na své skutky nevědku. Slyš! Což neslyšíš tu kletbu odráženou od stěn minulosti? Podívej se na své srdce; cožpak může být někdy očištěné? Vždyť je plné temnoty. Víš, že ses včera snažil modlit a tvá mysl zabloudila k tvé práci, než se v modlitbě dostal k polovině; a když jsi hledal Hospodina, bylo to jen napůl upřímně, několikrát jsi zaklepal na dveře a pak jsi to vzdal. Je nemožné, aby ti bylo někdy odpuštěno; zbloudil jsi příliš na to, aby tě pastýř našel; jsi naprosto

znečištěný, tvé srdce je nejlstivější nade vše a nejpřevrácenější, nemůžeš být spasen.“

Mnoho nešťastných duší se nad touto doktrínou velmi trápilo. Něco z toho jsem cítil sám, když jsem si opravdu myslel, že samotná hrozná vzpomínka na to, co jsem byl, mě musí roztrhat na kusy. Dábel hříšníka porazí a téměř jej rozerve tím, že ho přesvědčí, že jeho vina už nemůže být ohavnější, že jeho nepravosti daleko přesáhly hranice milosrdenství a že jeho trest smrti je už podepsán.

Ach, nešťastná duše, opět povstaň; ďábel nemá právo tě takto srážet. Tvůj hřích nemůže být pro Boží milost příliš velký. Velikost hříchu nemůže člověka zatratit, nebude-li mu scházet víra. Má-li člověk víru, pak přes všechny hříchy, kterých se kdy dopustil, bude spasen; ale spáchal-li jen jeden jediný hřích, když nevěří, pak ten jediný hřích jej naprosto zničí. Víra v Kristovu krev zničí osten hříchu. Jedna kapka drahocenné krve Spasitele by mohla uhasit tisíce hořících světů, kdyby Pán Bůh chtěl; tím spíše může uhasit hořící hrůzu ve tvém nešťastném srdci. Jestliže věříš v Krista, řekneš hoře své viny: „Zdvihni se a vrz sebou do moře.“

Pak je zde učení o *účinném povolání*, že Pán Bůh povolá své děti účinně; že to není moc lidská, co nás přivádí k Pánu Bohu, ale že přivést člověka k milosti je dílo Boží; že ty, které chce spasit, povolává účinným a zvláštním povoláním, které uděluje toliko svým dětem. „Nuže,“ říká ten zlý, „kazatel řekl, že zde musí být účinné povolání; spolehni se, že to tvé povolání není takové, nikdy nepošlo od Pána Boha, je to jen pár vznícených pocitů, byl jsi jen trochu nabuzen kázáním, ale to vše hned pomine, jako ranní mráček nebo raná rosa. Někdy sice máš silné předsevzetí, ale jindy zase nejsi ani z poloviny tak zapálený; kdyby tě přitahoval Pán, byl bys vždycky tažen se stejnou mocí; brzy to skončí a s tebou to bude ještě horší, když jsi byl pod vlivem usvědčení zákona nakloněn přijít k Pánu Bohu, ale pak bys od Něj utekl.“

Nuže, milovaní, řekněte satanovi, že nevíte, zda to je pravé účinné povolání, ale víte to, že pokud máte zahynout, půjdete ke Kristu a zahynete jedině tam. Řekněte mu, že víte, že je natolik účinné, abyste si nemohli pomoci než jít ke Kristu; že to, zda vytrvá či ne, nedokážete říct, že to mu dáte vědět časem; ale že jste si uložili (neboť to je vaše poslední

obrana), že pokud zahynete, zahynete u kříže Kristova; a tak ho s pomocí Boží budete moci takto překonat, když vámi lomcuje skrze toto učení.

Ďábel překrucuje také učení o **konečném vytrvání**. „Podívej,“ říká satan, „děti Boží vždycky setrvávají na své cestě: nikdy neochabují ve svatosti, vytrvávají, jejich víra je jako stezka spravedlivých, totiž světlo jasné, kteréž rozmáhá se, a svítí až do pravého dne; a tak by to bylo s tebou, kdybys byl jedním z těch, co náleží Pánu. Ale ty nikdy nedokážeš vytrvat. Nepamatuješ si, jak před šesti měsíci, když jsi ležel nemocen na lůžku, sis předsevzal sloužit Pánu Bohu, a všechno to selhalo? Mnohokrát jsi sliboval, že budeš křesťanem, a nevydrželo to ani čtrnáct dní. To nepůjde, jsi příliš nestálý, nikdy se plně nepřidržíš Krista; chvíli s Ním půjdeš, ale pak se určitě odvrátíš; proto nemůžeš být jedním z těch, co náleží Pánu, neboť ti se nikdy neodvracejí.“ Tak se pokouší nešťastnou duší cloumat a lomcovat i skrze tu velikou a utěšující doktrínu. Stejný hřebík, na němž musí hříšník zavěsit svou naději, se ďábel pokouší vrazit do samých spánků jeho víry, aby zemřel jako Zizara ve stanu Jáhel.

Ach, nešťastná duše, řekni satanovi, že tvé vytrvání není tvé, ale že jeho původcem je Pán Bůh; že jakkoliv jsi slabý, svou slabost znáš, ale že když Pán Bůh započne dobré dílo, nikdy ho nenechá nedokončené. A když jej takto zaženeš, můžeš povstat z toho poražení a lomcování, které s tebou činil.

Pak nečistý duch napadá duši s učněním o **vykoupení**. „Ó,“ říká satan, „je pravda, že Kristus zemřel, ale ne za tebe, ty jsi zvláštní případ.“ Pamatuji si, jak mne ďábel kdysi přesvědčil, že jsem samojediný, bez jediného společníka. Myslel jsem si, že není nikdo jako já. Viděl jsem, že i jiní zhřešili, jako já, a zašli tak daleko, jako já, ale namlouval jsem si, že na mém hříchu je něco zvláštního. Tak se mě ďábel snažil oddělit, jako bych nepatřil ke zbytku lidstva; myslel jsem si, že kdybych byl někdo jiný, mohl bych být spasen. Jak často jsem si přál, abych byl nešťastný klející opilec na ulici, pak bych měl větší naději, domníval jsem se; ale takto, myslel jsem si, musím zemřít sám, jako jelen ve stínu lesa. Ale dobře si vzpomínám na to, jak mí přátelé zpívali tuto sladkou duchovní píseň: ---

"Jeho milost je svrchovaná, svobodná a bohatá,
A proč by tedy nebyla pro tebe, ó, duše má?"

Jedna z duchovních písní v Denhamově výběru, a měla by být i ve výběru Ripponově, nakolik si pamatuji, končí takto:

"Prolil svou krev, jenž je zdarma, a tak bohatá,
A proč by nebyla rovněž pro tebe, o duše má?"

To je oprávněná otázka, kterou si nikdy neklademe. Říkáme: „Jistě, má duše, proč ne kdokoliv mimo tebe.“ Vzhůru, nešťastná duše! Snaží-li se s tebou satan lomcovat, řekni mu, že je psáno: „Dokonale spasiti může ty, kteříž přistupují skrze něho k Bohu,“ a že „toho, kdož přijde, nevyvrhne ven,“ a může se stát, že právě takto tě Pán Bůh vysvobodí z toho hrozného zápasu, do něhož jsi byl coby přicházející hříšník uvržen.